

Samantha M. Bailey

BARÁT A SÖTÉTBEN

Samantha M. Bailey

BARÁT A SÖTÉTBEN

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
A Friend in the Dark

Text copyright © 2024 by Samantha M. Bailey

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.
All rights reserved.

Hungarian translation © Rácz Péter

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
RÁCZ PÉTER

ISBN 978 963 452 986 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Első fejezet

Elegem van abból, hogy én legyek a jó kislány.

Csak éppen azt nem tudom, minek kellene lennem. Többé már feleség sem vagyok, amióta David hat héttel ezelőtt az alma materalánk, a Michigani Egyetem parkolójában megkért, hogy váljunk el, percekkel azután, hogy elbúcsúztunk a lányunktól, Avától, aki elsőéves hallgatóként akkor kezdte meg a tanulmányait. És mivel így otthon sincs kiről gondoskodnom, igazából anyának sem érzem magam.

Kínszenvedés gyötör, de nem tudnám megmondani, hogy a gyomrom ég, vagy a szívem sajog ennyire. Ahelyett, hogy valami szépet kívánnék magamnak, vörösbársony-sajttortát majszolnék vagy értékes ajándékokat bontogatnék, egyedül gubbasztok a negyvenötödik születésnapomon a koromsötét nappalimban, kissé becsípve, egy üres proseccósüveg és a mobilom társaságában.

A habzóbort Jennától és Natalie-től kaptam ajándékba, akik a legközelebbi barátnőim, amióta megismerkedtünk a Michigani Egyetemen töltött első évünkben. Egy alkalommal elsírtam magam a *Bevezetés a pszichológiába* című előadás közepén, mert az évközi teszttem hármasra sikerült. Gyorsan kikísértek a teremből, átöleltek, és addig vigasztaltak, amíg abba nem hagytam a zokogást. Pedig jobban nem is különbözhattünk volna egymástól: Jenna harsány és zabolátlan volt; Natalie magabiztos és védelmező; én pedig érzékeny és kedves, soha senkinek nem akartam csalódást okozni, különösen nem a szüleimnek, akik mindketten professzorok voltak, és bizonyára dühösek lettek volna, ha a fülükbe jut, hogy kis híján elhasaltam a vizsgán.

Bár a szüleim két éve meghaltak, továbbra sem szeretnék csaló-

dást okozni nekik. Csonka családom jelenti az első igazi kudarcot az életemben, és ezen Jenna és Natalie ölelése sem képes változtatni.

Megpróbáltak elrángigálni otthonról, hogy megünnepeljük a születésnapomat, de nem akartam, hogy ilyen állapotban lássanak: nyomorúságos, szánalmas nőként, akinek élete csúcsán kellene lennie.

Nem érdemlem meg, hogy ennyire rosszul érezzem magam. Nem én téptem darabokra a családukat. Még csak nem is sejtetem, hogy ide fogunk kikötni.

– Nem rám van szükséged, Eden. Borzasztóan sajnálom. Te jobbat érdemelsz – motyogta halkán, szaggatottan Dave, miközben a parkolóban ácsorogtunk autóink mellett, amelyeket néhány órával korábban az ő gondos utasításai szerint pakoltunk tele Ava cuccival. Dave bizonyult a leghatékonyabb csomagolóknak, amióta csak huszonhárom éve Ann Arborból Grosse Pointe-ba költöztünk.

Az összes ágyneműt és Ava ruháit az én kék Camrymba gyömöszöltük be. Dave szürke Range Roverébe Ava gitárja, könyvei és poszterei kerültek, és természetesen a lányunk az apjával utazott. Még az az egy óra kettesben az anyjával is túl sok lett volna neki. Húsz év házasság szemmel láthatóan Dave-nek is elég volt, aki a lányához hasonlóan bizonyára úgy véli, az elvárásaim túl magasak ahhoz, hogy bárki is eleget tehessen nekik.

Mintha elvesztettem volna a látásomat. Az előttem álló férfi egy idegen volt, nem az, akit sziklaszilárd támaszomnak és a legjobb barátomnak hittem csaknem negyedszázadon keresztül. Dave volt az egyetlen bizonyosság az életemben.

– A papád miatt van? – kockáztattam meg a kérdést, kétségbeesetten remélve, nem először, hogy Dave engedni lebomlani a falat, amelyet március óta maga köré épített, amikor az apja, Chuck váratlanul meghalt egy súlyos agyvérzésben a helyi magánklubban, fallabdázás közben.

Azt vártam, hogy végre ellazul, és az ölelésre váró két karomban keres menedéket, de most is, mint mindannyiszor, amikor igyekeztem közelebb kerülni hozzá Chuck halála óta, arcvonásai megkeményedtek, és teljesen kizárt a lelkében örvénylő nyugtalanságból.

– Nem, miattam.

Anélkül, hogy mondott volna még valamit, vagy esélyt adott volna nekem, hogy válaszoljak, kinyitotta a kocsija ajtaját, és beült a volán mögé. Ahogy elhajtott, észrevettem, hogy a vállá rázkódik, és sejtettem, hogy a döntését magában tartotta mindaddig, amíg Ava el nem foglalta helyét az új otthonában. Legalább fél órába telt, mire haza tudtam vezetni a néma házunkhoz. Rosszullét kerülgetett a megrázkódtatástól és a visszautasítottságtól. Még most is érzem.

Mindig is abból indultam ki, hogy Dave-vel örökre egymás mellett maradunk, ahogy annak idején megfogadtuk. A válás lehetősége sosem fordult meg a fejemben. Dave számára viszont – legalábbis úgy tűnik – ez volt az egyetlen kiút. Még most sem értem, mi rosszat követtem el, vagy miként taszíthatott el magától az a férfi, aki egykor elpirult és dadogni kezdett, valahányszor hozzám szólt.

Megdörzsölöm a szegycsontomat, ahonnan sosem távozik a bánat fájdalma, és ijedten megborzongok, amikor a nappali falán feltűnnek a rémisztő árnyak, amelyeket az ablak előtti cukorjuharfa bütykös ágai vetnek. Ha egyedül vagyok, minden nyikorgás vagy susogás felerősödik ebben a nagy házban.

A mobilom pittyeg egyet, jelezve, hogy Facebook-értesítem érkezett. Már majdnem éjfél, úgyhogy feladtam a reményt, hogy Dave üzen vagy felhív, nyilván elfelejtette, hogy ma van a születésnapom. Pár órája kaptam egy üzenetet Avától, annyi állt benne: *BSz. Beletellett némi időbe, mire megfejtettem, hogy ez a Boldog születésnapot!* rövidítése. Úgy tűnik, már egy teljes mondatot sem érdelek meg.

A fejem lüktet a sok alkoholtól – legutoljára a húszas éveim elején ittam ennyit –, és ég a középkorú szemem, ahogy a sötétben próbálok elolvasni a szöveget a telefon kijelzőjén. Kinyújtom a károm, felkapcsolom a mellettem lévő ezüst állólámpát, és az értesítésre pillantok. Egy új bejegyzés a Facebook-oldalamon Natalie-től, aki egy fotón is megjelölt.

Pontosan ugyanúgy nézel ki, mint egyetemista korodban! Szeretlek!

Szomorúan nevetek a fotón, amelyen Jennával vagyok látható, amint az egyetem központi, füves parkjában – a Diagon – ücsör-günk egy halom ember társaságában. A fénykép egy öregdiák-talál-kozon készült. Jenna szinte semmit sem változott, hosszú, sűrű, sima szálú, eperszőke haja a vállára omlik, bár ma már nem hord rövid topot és a köldökében sincs gyémántpiercing. Én ellenben egészen másként festek.

A fényképen jóganadrágban feszíték, és hosszú ujjú, fekete ing-ben, amire – le merném fogadni – Jenna és Natalie vett rá. Akkori-ban sejtelmem sem volt a divatról, igaz, most sem öltözködöm sok-kal stílusosabban. Noha finom szálú, szőke hajam többé már nem lapul a fejemre, mint hajdanán, hanem megszedetem, a fotón sze-replő Eden lényegesen csinosabb, mint amilyennek valaha is kép-zeltem magam. Arcára a fiatalság és a reményteliség tündöklő pírja ül ki, amely azóta a kor és a felelősség terhe mellett lekopott róla. A naiv kis Edenben fel sem merült, ahogy annak az évnek a vége felé megismerkedik Dave Millerrel, a drótkeretes szemüveget viselő joghallgató stréberrel, aki kínosan próbál flörtölni vele az idétlen vicceivel. Két évtizeddel később pedig porrá zúzza az életét.

De most nem akarok Dave-re gondolni. Kizárt az életéből, mint-ha egyetlen mozdulattal kettévágott volna minket, bár én inkább úgy érzem, mintha szíven döfött volna az ollójával.

Lájkolom a posztot, majd közelebb tartom a kijelzőt, és ahogy alaposan szemügyre veszem a fotót, a nosztalgia hulláma söpör vé-gig rajtam. Nagyon is jól emlékszem erre a napra. Megváltoztatta az egyetemen töltött utolsó évemet. Valójában az egész életemet.

Mint akkoriban mindig, Natalie készítette rólunk a felvételt. Jennával a fűvön ültünk egy sereg diák között, közvetlenül a Diag túlsó végén felállított színpad előtt, amelyen a Screaming Demons, az egyetem legfelkapottabb együttese játszott. Natalie-nak sikerült megörökítenie Jenna pajkos nevetését, meg azt, ahogy kiéhez-etten bámulom a meztelen felsőtestű dobost, aki olyan hévvel ütötte a cintányérokat, hogy izzadságcseppek gyöngyöztek a tetovált bi-cepszén.

Amikor Natalie letelepedett mellénk, Jenna közölte vele:

– A mi Edenünk bukik az olyan rosszfíús dobosokra, mint Justin Ward. Gőzöm sem volt róla.

Nekem sem. De mihelyt Justinra pillantottam, a sorsom megpecsételődött. Még Jenna figyelmeztetése sem tudott eltántorítani, hogy vigyázzak vele, mert nagy szoknyapecér, pár héttel korábban egy bárban vele is kikezdett.

Csak a koncert után egy héttel derült ki az is számomra, hogy Justin arra a kortárs irodalmi kurzusra jár, amelyre csaknem kétszázan iratkoztak fel. Éppen elhagytam volna a termet, amikor megütötte a fületem a professzor Justinnak címzett intelme, miszerint szerezzen magának egy tanulóársat, aki segít az esszéiben, különben nem fogja tudni befejezni a képzést.

Bár általában félnék vagyok, ott helyben, tüstént felajánlottam a segítségemet. Így a végzős évem hátralévő részében Justin vált a tapasztalatlan szexuális és romantikus ábrándjaim állandó tárgyává. Középiskolás koromban a szüleim nem engedtek randizni, és az egyetemi évek alatt is csupán két fiúval csókolóztam. Most azonban hetente kétszer egy-egy órát a Shapiro Könyvtár olvasófülkéjében töltöttem Justin Ward társaságában, és mellette ücsörögve görcsösen igyekeztem megfejteni az izmos alkarjára festett színes ábrákat, amíg ő a ceruzája végét rágcsálva birkózott a gondolataival, hogy papírra vesse őket. Gondjaim támadtak a flörtöléssel, mert előtte még sosem csináltam ilyet. Ugyanakkor reménnyel töltött el, hogy mégiscsak tetszem neki, mert az utolsó közös foglalkozásunk után meghívott egy diákokthonban szervezett végzős partira. Ekkor beszálltunk egymással utoljára.

Annyi év után még mindig élénken emlékszem rá, ahogy esetenül ácsorgok egymagamban a Sigma Chi épületének bejáratánál, mindkét lábamat feltörte a vadonatúj, cseresznyepiros Doc Martens bokacsizmám, amelyet Jenna erőltetett rám, amikor világossá vált a számára, hogy mindenképpen elmegyek a buliba, függetlenül attól, tetszik-e neki vagy sem. A Rage Against the Machine bántóan hangos dübörgésétől valósággal rázkódott a padló a talpam alatt, miközben Justint kutattam a tekintetemmel a már többé-kevésbé részeg diákok tömegében. Feszélyezetten nézelődtem, és már azt

latolgattam, hogy inkább elmegyek, amikor a füstös félhomályban észrevettem, hogy felém tart. Olyan volt, mint egy filmből vett jelenet. Felém nyújtott egy piros műanyag poharat, tele valamilyen undorító szagú alkohollal, és játékosan megrántotta egy hajtincsemet. Annyira idegen volt számomra ez a környezet, hogy zavaromban egyszerre felhajtottam a pohár felét. Szinte nyomban éreztem, hogy többé nem vagyok ura magamnak, a szesz, a zene, a tömeg, és legfőképpen Justin vette át a hatalmat felettem.

Nem érdekelt, hogy mindenki lát minket. Csak a testemet elárasztó, mindent elsöprő vággyal és izgalommal törődtem. Miután egy éven át ültem mellette, időnként eljátszadózva a gondolattal, vajon milyen lenne az ajkát az enyémen érezni, vagy megérinteni a bőrét, képtelen voltam tovább várni. Számat az övére tapasztottam, kezemmel végigsimítottam a mellkasát, a karját, az összes testrészt, amelyet el tudtam érni. Egyedül azért nem vesztettem el a szüzességemet akkor és ott, a falhoz szorítva, mert amikor kezét a farmerszoknyám alá csúsztatta, majd ujaival félrehúzta az alsóneműmet, hirtelen égni kezdett a torkom, a gyomromat pedig tagadhatatlanul hányinger rántotta görcsbe.

Eltoltam magamtól, és felfutottam a lépcsőn, egyenesen a mosdóba. Így végződött mindaz, amibe valójában bele sem vágunk. Dave talált meg a folyosón kinyúlva, és ő vitt haza.

Justin volt az első férfi, akibe beleszerettem, és ő volt az első, aki összetörte a szívem, bár nem hinném, hogy ő tisztában volt ezzel. Amíg meg nem akadt rajta a szemem az öregdiák-találkozón, kizárólag a tanulásra összpontosítottam. Arra neveltek, hogy az eredmények előbbre valók az érzelmeknél. Fogalmam sem volt, hogyan kezeljem a Justin iránti, mindent felemészítő vágyat, vagy éppenséggel az elviselhetetlen fájdalmat, miután a diákszövetségi partit követően köddé vált.

Persze az utóbbi huszonhárom évben nemegyszer rákerestem az interneten, de mindig megálljt parancsoltam magamnak, hogy kapcsolatba lépjek vele. Nem láttam semmi értelmét felhánytorgatni a múltat. Ő úgy döntött, megszabadul tőlem, amikor nem válaszolt egyetlen hívásomra sem az után a bizonyos este után. Néhány

hónappal később összejöttem Dave-vel, aki jobban szeretett mindenkinél, és nyomatékosította, hogy számára én vagyok az egyetlen nő. Most már neki sem kellek.

Lefogadom, hogy Jenna és Natalie megdöbbenne, hogy egyáltalán felmerült bennem a gondolat: felveszem a kapcsolatot Justinnal, miután annyit bőgtem a történetek után. Ha most itt volnának, tüstént eldugnák előlem a mobilomat, ahogy korábban is szakadatlanul könyörögtek, hogy fejezzem be a neki való üzengetést, és visszatartottak attól, hogy megjelenjek a háznál, amelyet a zenekarával bérelt. Leültettek egy tálka csokidarabos mentafagyi mellé – akkoriban ez volt a mindent gyógyító csodaszerünk –, és gyengéden elmagyarázták, hogy ha érdekelném Justint, bizonyára megkeresne. De sosem tett így.

Nagyot sóhajtvá összekucorodom a bézs színű kanapé sarkában, ahol egészen hat hónappal ezelőttig Dave-vel heverésztünk egymás mellett, ő a karfának dőlt, én a fejemet az ölébe hajtottam, és azt a könyvet olvastuk, amelyet arra a hónapra választottunk egymásnak. A könyveknek köszönhetően ismerkedtünk meg: akkor találkoztunk először, amikor bejött az egyetem melletti könyvesboltba, a Book Nookba, ahol az egyetem mellett eladóként dolgoztam. Chuck temetése után a mindennapi, meghitt helye hideggé és kényelmetlenné vált számára, inkább a dívány két ellentétes végében ültöttünk tanyát, és némán néztük *A hivatal* ismétléseit, mert egyikünknek sem támadt kedve az olvasáshoz.

Bepötyögöm Justin nevét a Facebook keresőjébe. Nyomban felbukkan az oldala, én meg azonnal a fotókra kattintok.

– Jézusom! – kiáltok fel, és felegyenesedem. Az első fotón egy passzos, szürke Henley pólót és farmernadrágot visel, az utóbbi kissé lóg a derekán. Egy építkezési területen áll, megbabonázó zöld szemében ugyanaz a pajkos csillogás, sötét színű, sűrű, bozontos haja, amelybe egyszer régen beletúrtam, semmit sem változott. Még ma is ugyanazt az érzést váltja ki belőlem, mintha ezernyi pilangó röpködne a gyomromban.

Hónapok óta senki sem ért hozzám, nem csoda hát, hogy Justin látványa lánggra lobbantja a testemet. Házasságunk utolsó fél évé-

ben Dave minden közeledésemet visszautasította stresszre és fáradtságra hivatkozva. Láttam a karikákat a szeme alatt, és azt a már-már mániákusan túlfeszített energiát, amelyet egyre több önként vállalt ügybe fektetett a céges jogra szakosodott cégénél, ahol tizenöt éve dolgozott. Nemegyszer grillpartikra vagy brunchokra invitálta a tízfős alkalmazotti gárdát, miközben nekem az volt a feladat, hogy az étel tökéletes legyen, a bárpult meg legyen pakolva, Ava pedig elbűvölően viselkedjen, ha egyáltalán megjelent ezeken. Dave szemmel láthatóan mindent elkövetett, nehogy kettesben maradjon velem.

Akármit csináltam, sosem figyelt rám, érdeklődését mások kötötték le. Végül is felhagytam a próbálkozásokkal, elvégre nemkívánatosnak lenni rosszabb, mint elviselni a bensőségesség teljes hiányát.

Magányos vagyok. Nem is annyira Dave hiányzik, mert nehéz valakit hiányolni, aki érzelmileg amúgy is hónapokkal korábban eltávolodott tőlünk. De igenis vágyakozom az után a kényelem és biztonság után, amelyet a családom nyújtott ebben a házban. Most minden elviselhetetlenül csendes, hiszen nincs itt Ava, hogy becsapja a hálósobája ajtaját, és Dave sem trappol felfelé a lépcsőn.

Mit veszíthetek, ha ismerősnek jelölök valakit a Facebookon? Habozok a *Jelölés* gomb fölött, aztán behunyam a szemem, és rápötytyintek.

Alig három másodperccel később értesítem érkezik.

Justin elfogadta a jelölésed.

Uramatyám! A szívem valósággal kiugrik a helyéről, remeg a kezem.

– Szedd össze magad, Eden! – mondom hangosan, hiszen senkit nem zavarok vele.

Csupán ismerősök lettünk egy közösségi oldalon. Már mindketten felnőttek vagyunk, feltehetően érettebbek is, mint egykor, és történetesen egyikünk sem alszik még, hiába van péntek éjfél. Felötlik bennem, vajon Justin továbbra is tagja-e valamilyen együttes-

nek. Talán hajnalig tart a fellépés, esetleg kikapcsolódik a barátai-
val. De az is lehet, hogy éppen most ért haza, meglátta az
üzenetemet, és egyszerűen rábökött a *Megerősítés* gombra.

Ágyban volna már a helyem, elvégre felelősségteljes felnőtt va-
gyok. Általában legkésőbb tíz órakor már alszom, még hétvégente
is. Holnap reggeltől nyílt napot tartok egy eladásra kínált ingatlan-
ban, és nem lehetek másnapos. A Greenwood Realty nevű ingatlan-
cég elegáns, roppant intelligens tulajdonosa, Sylvie Greenwood a
hatvanas évei közepén jár, és szeretné, ha partnerként beszálnék
a vállalkozásba. Három éve dolgozom ügynökként a cégnél. Csak
akkor tehetek eleget a kérésének, ha van elég pénzem a befektetés-
hez, és időben, józanul jelenek meg. Mégsem mozdulok a díványról.
Üzenetet akarok küldeni Justinnak. Annyi mindent kérdeznék tőle!

Sosem kaptam meg a lezárást, amire vágytam. Talán úgy tudunk
előbbre lépni, ha először hátrafelé haladunk. De az is lehet, hogy
mazochista vagyok. Bárhogy legyen is, képtelen vagyok megfékezni
magam. Miközben a tenyeremmel ütögetem a csuklóm, legalább
tíz mondat cikázik át a fejemem. Végül azt írom:

Eden: Régen beszélünk! Ma már kevésbé árt az alkohol.

Ez nyilvánvaló hazugság, ugyanis nagyot böffentek, miután
megnyomom a kék nyilat. Még játékosan évődni sem tudok igazán.
Ez inkább Ava felségterülete. Tüstént vissza akarom vonni a bénára
sikeredett üzenetet. A kanapéra hajítom a mobilomat, és a tenye-
rembe temetem az arcom. Micsoda idióta vagyok! Lehet, nem is
emlékszik rám.

Pittyegés.

Felkapom a telefont.

Justin: Eden Hoffman! Szép kis meglepetés a múltból!

Egyre hevesebben kalapál a szívem. Ömlik rólam az izzadság.
Most mit válaszoljak? Igyekszem egyszerűen fogalmazni.

Eden: *Natalie, a barátnőm feltett egy posztot a bandátokról az oldalamra, úgyhogy eszembe jutottál. Hogy teltek az elmúlt évek?*

Justin: *Jó néhány évet kellene bepótolni. Egyszer fent, egyszer lent jártam, mint bárki más. De örülök, hogy hallok felőled.*

Eden: *Dobolsz még?*

Justin: *Sajnos nem. Megsérült a vállam. Egy szerszámosláda rám esett néhány éve. Hiányzik a zenélés. Mintha egy darabot vágtak volna ki belőlem.*

Szomorúság tölt el. Ó, hányszor mentem el koszos, siralmas kocsmákba meghallgatni őket, miután elkezdtem Justint korrepe-
tálni! Nem értem be hetente két órával mellette. Folyton könyörög-
tem Jennának és Natalie-nak, hogy kísérjenek el, aztán behúzó-
dunk az árnyékba a hátsó asztaloknál, nehogy Justin észrevegye,
hogy csorgatom a nyálam utána.

Eden: *Fantasztikus zenész voltál. Sajnálom. Mindig arra vágy-
tam, hogy legyen egy hasonló szenvedélyem.*

Justin: *Szeretsz ingatlanosként dolgozni?*

Szívverésem még inkább felgyorsul. Ezek szerint ő is kutakodott
utánam. Kifújom a levegőt, hogy megnyugodjak. Nem akarok olyan
látszatot kelteni, mintha még mindig az a tejföldrészajú csitri len-
nék, aki megszállottként csüngött rajta, bár most pontosan úgy ér-
zem magam.

Eden: *Igen, szeretek. De soha nem volt olyasféle tehetségem
vagy hobbim, ami úgy hajtott volna, mint téged a zene.*

Középiskolában sok mindent magamra vállaltam: önkénteskedtem a helyi hajléktalanokat segítő szervezetnél, elnöke voltam a társadalmi igazságosság bizottságának, és újságíróként dolgoztam az iskolai lapnál. Természetesen ezeket a különmunkákat a szüleim erőltették rám, mert „jól mutatnak” az egyetemi felvételi kérelmemben. Mihelyt felvettek, egy csapásra felhagytam minden tanórán kívüli tevékenységgel, hogy a tanulásra összpontosíthassak. Amikor huszonhét éves koromban teherbe estem Avával, úgy véltem, arra az útra kerültem, amelyet a sors jelölt ki számomra: anyává és feleséggéváltam. És most itt téblábolok negyvenöt évesen, valódi cél nélkül.

Justin: A fellépések előtt olyan ideges voltam, hogy el sem hinnéd. Az nem hiányzik.

Erről bevillan egy olvasófülkében folytatott beszélgetésünk. Bevallotta, hogy minden egyes koncert kezdete előtt biztosra vette, hogy mihelyt megjelenik a színpadon, mindenki rájön: nem is olyan jó, amilyennek gondolják. Óvatlan elszólása csupán néhány másodpercig tartott, de én átláttam a gödröcskés mosolyán.

Eden: A lányom zenét tanul. Nem tudom, idegeskedett-e valaha egy fellépés előtt. Nem sokat árul el nekem. Most kezdte meg első évét a Michigani Egyetemen.

Justin: Nehéz elhinni, hogy a lányod már egyetemre jár. Ráadásul a Michigani Egyetemre. A kör bezárult. Hány éves Ava?

Eden: Tizenhét, de néha úgy viselkedik, mint egy tizenkét éves gyerek, máskor meg mint egy harmincöt éves nő.

Csak akkor döbbenek rá, hogy tudja Ava nevét, miután elküldtem a válaszomat. Feltölthetek néhány fotót Aváról, de nem jelölhettem meg rajtuk. Még ha meg is tehetném, a lányom nem akarja, hogy bármilyen módon közünk legyen egymáshoz az interneten. Még az Instagramon sem követ vissza.

Hangos koppanás hallatszik. Felugrom. Csupán egy letört ág csapódott az ablaknak, de nem akarok egyedül lenni a nappaliban. Hiába vannak behúzva a függönyök és minden bezárva, védtelennek és sebezhetőnek érzem magam. A beszélgetést sem akarom megszakítani Justinnal. Megragadom a telefont, kicapatok a konyhába, felkapcsolom a villanyt, magamhoz veszek egy Advilt és egy pohár vizet. De még nyomasztóbbnak találok a tisztaságtól ragyogó pultot; sehol egy morzsás tányér vagy egy tálka, amelyre rászáradt a cukormáz, hogy legyen mit lekaparni, majd berakni a mosogatógépbe.

Nekitámaszkodom a pultnak, és válaszolok Justinnak.

Eden: *Honnan tudod a lányom nevét?*

Justin: *Rajta van egy fényképen, amit te töltöttél fel. A lányod még kisbaba rajta.*

Hüledezve megtántorodom. Ez ugyanaz a fickó, aki egyetlen tantervben szereplő könyvet sem olvasott el? Meglep, milyen alaposan áttanulmányozta a feltöltött fotóimat. Ötletem sincs, mit írjak vissza, egyáltalán, hogyan folytassam a társalgást. Ráadásul a konyha nem is a megfelelő hely erre. Korábban ragaszkodtam hozzá, hogy hetente legalább kétszer a család ott vacsorázzon együtt, holott tudtam jól, hogy sem Dave-nek, sem Avának nincs igénye.

Visszafelé a nappaliba megtorpanok a folyosón, ahol a lépcsővel szemben családi fotókból készült kollázs van kifüggesztve a falra. Elidőzöm a legutolsó képnél, amelyet még Dave rakott ki, mielőtt elhagyott. A fotó Avát ábrázolja az érettségi ünnepségen, a színpadon áll a gitárját pengetve, úgy fogja, mintha hozzá tartozna. Hosszú, selymes, bíborszín melírcsíkokkal tarkított aranybarna haja a keskeny vállára omlik, arcán a szokásos félmosoly, amit egyszerre kedvelek és gyűlölök, mert zavar a kétértelmősége. Ez a mosoly bizonyítja, hogy valamit jót csináltam, hogy egy ilyen szenvedélytől fűtött, magabiztos fiatal nőt neveltem. Ez a mosoly egyszersmind kényeskedő vigyorgás, amelynek én vagyok a célpontja, mert sosem voltam olyan anya, amelyet ő szeretett volna magának.

A ráirányuló fényben a szoknyája feltűnően áttetsző, ahogy előre sejtettem.

– Ezt akarod viselni? – kérdeztem tőle azon az estén, mielőtt elindultunk volna. Túl sikamlós öltözéknek találtam egy középiskolai ünnepségre, de abban a pillanatban, hogy a szavak elhagyták a számat, rögtön meg is bántam.

Ava állkapcsa megfeszült.

– Azt veszek fel, amit akarok. Ne alázz meg!

– Nem állt szándékomban. Pusztán azt gondoltam, a fotók és a tanárok miatt... – Nem folytattam.

Dave a vállát vonogatta.

– Szerintem meg klasszul néz ki. Kifejezésre juttatja a belső énjét.

Ha Chuck megjelent volna Ava ballagásán, biztosra veszem, hogy Dave szelíden azt tanácsolta volna a lányunknak, hogy vegyen fel valami kevésbé átlátszót, mert a nagypája nehezményezni fogja. Mivel Marsha, az anyja, egy demenseket ellátó gondozóotthonban volt, Dave egyedül az apjára igyekezett kedvező benyomást gyakorolni. Ám miután Chuck meghalt, a füle botját sem mozdította, ha Ava elcsent néhány üveggel az italkészletünkéből, vagy irdatlan adósságokat halmozott fel a hitelkártyánkon a Sephorában. Nekem kellett közbelépnem, és elkoboztam a mobilját, hogy ne férhessen olyan könnyen hozzá a pénzünkhöz. Nem szerettem volna, ha a lányunk olyan hibákat követ el, amelyeket később megbán.

Elhessegetem a családi ügyeim gondolatait, és azon töröm a fejem, felmenjek-e a hálósobánkba, de olyan kellemetlen lenne Justinnal üzengetni egymásnak abból az ágyból, amelyben együtt aludtam Dave-vel, még ha most már csak az enyém is. Ismét leroskadok hát a díványra, és lábamra húzom a fehér mikroszálas takarót, hogy kényelmesebben érezzem magam.

Miközben a gondolataim Ava körül forognak, és felidézem azokat a baklövéseket, amelyeket legutoljára elköttem Justinnal kapcsolatban, egyre jobban aggódom a lányoméért, aki most már a maga ura az egyetemen, és még nem fogja fel, milyen beláthatatlan következményekkel bír, hogy korlátlanul hozzáférhet az alkoholhoz. Annak a bizonyos házibulinak igencsak hosszú távú követke-

ményei voltak. Egy barátomnak – mindenki barátjának –, Tyler Yatesnek egyszerűen nyoma veszett azon az éjszakán a Sigma Chi-ből. A következő nap délutánján eltűntnek nyilvánították, estére pedig plakátok jelentek meg a kampusz egész területén, rajta a csinos arcával, bozontos, szőke hajával és édes mosolyával. Soha többé nem került elő.

Eden: Most, hogy Ava megkezdte az első évét az egyetemen, eszembe jutott Tyler. Annak idején láttalak a virrasztáson.

Ott álltam a félhomályban a több száz zokogó diák gyűrűjében, az egész tantestülettel – gyakorlatilag összegyűlt mindenki, akit megérintett Tyler Yates kedvessége –, továbbra is bízva abban, hogy előbukkan valamilyen bizonyíték vagy nyom arról, hol lehet. Még ma is előfordul néha, ha levelek zizegését hallok, hogy eszembe jut a lábam alatt recsegő száraz fű, ahogy Jennával és Natalie-val átöleltük egymást, együtt sírtunk, kezünkben a gyertyával.

Justin: Jól jött volna egy barát a virrasztáson.

Eden: A szüleivel voltál. Nem tudtam, hogy Tylerrel ismeritek egymást.

Justin: Egy középiskolába jártunk. A mamáink barátnők. Ti ketten spanok voltatok?

Eden: Együtt dolgoztunk a Book Nookban a South State Streeten. Tyler kedves volt mindenkire.

Tylerrel harmadéves koromban találkoztam először, amikor megkaptam az eladói állást a használt könyveket árusító kis boltban. Akkor alakult ki szoros kapocs közöttünk, amikor a könyvek válogatása és rakosgatása közben kiderült, hogy mindketten szeretjük a lapok illatát. Mindmáig érzem az életrevaló személyisége hiányát, és rögtön eszembe jut, valahányszor mandulaillat üti meg

az orromat, mert a régi könyvek is hasonló szagot árasztanak magukból. Igaz, most már Dave-re is emlékeztetnek, akiről sosem felteveztem volna, hogy valaha is elveszítem.

De gyorsan kiverem őt a fejből, és inkább arra az egyetlen személyre fordítom a figyelmet, akivel a születésnapom vége előtt beszélgetek.

Justin: Sokat tűnődöm azon, mi minden történhetett volna másként azon az estén. Mi lett volna, ha inkább Tylerrel cseveggek, és nem állok neki füvezni a banda többi tagjával? Megakadályozhattam volna az eltűnését?

Eden: Bárcsak ne részegedtem volna le annyira! Egyetlenegyszer sem készültem ki úgy, mint azon az estén, veled. Őszintén szólva, ami akkor történt, egyáltalán nem volt jellemző rám. Elvesztettem az öntudatomat, semmire sem emlékszem. A rá következő nap az motoszkált a fejemben, mintha hallottam volna, ahogy Tyler a nevemen szólít, miközben rosszul lettem a mosdóban, de a rendőrség szerint túl részeg voltam ahhoz, hogy beszámítható legyen a vallomásom. Szörnyen éreztem magam a helyzet miatt.

Justin: Én most érzem magam szörnyen, mert fogalmam sem volt, hogy ennyire ramaty állapotban voltál. Azt hittem, egyszerűen csak visszautasítottál. Vagy valamivel megsértettelek. A szememben te voltál, aki lelécelt.

Kis híján elejtem a mobilomat. Az egész életutam másképp alakult volna, ha ahelyett, hogy Dave hazavisz, Justinnal töltöm az estét? Netán néhány nappal később Justinnal ültem volna egy asztalnál a reggeli felett? Ehelyett a rendőrségen kötöttem ki, ahol kikérdeztek, miközben Jenna és Natalie büntudatosan vártak odakinn amiatt, hogy nem kísértek el a buliba. Lehet, hogy Tylernek már családja volna, felesége és gyerekei? Nincsenek válaszaim.

Elképzelni sem tudom, mit remélek elérni az efféle gondolatokkal.

Tény, időnként szeretek elkalandozni, mintha újra kezdhetnék mindent előlről, szeretem azt színlelni, hogy ismét huszonnégy éves vagyok, előttem az egész jövő, és nem vagyok már túl az életem felén.

Eden: *Akkor meg miért nem próbáltál megkeresni a buli után? Még csak vissza sem hívtál. Nagyon rosszulestt.*

Justin: *Akartalak hívni. De félttem veled beszélni.*

Eden: *Nos, én egyértelműen nem utasítottalak vissza. De gondolom, ez már a múlt.*

Justin: *Szépek a fotóid. Felnőttél.*

Arra céloz, hogy öregebbnek látszom? Sebesen visszalépek az oldalamra, és végigpörgetem a fotóimat, hogy megállapítsam, vajon miként festhetek most a szemében, összehasonlítva az egykori fiatal énemmel. Mélyen ülő, világosbarna szememben sárga pöttyök jelennek meg, ha rájuk süt a nap, a bőröm persze már nem olyan sima, mint hajdanán, és szemem sarkában szarkalábak jelentek meg. Az összes fényképen rám szabott nadrágkosztümöt és begombolt nyakú inget, vagy laza pólót és rugalmas derekú nadrágot viselek, mint általában a dolgozó anyák. Most szembesülök csak vele, hogy mennyire hétköznapiak. És mennyit elrejtetek magamból.

Eden: *Tetszik, amit látsz?*

Elküldöm az üzenetet, mielőtt még meggondolnám magam. Nem érkezik válasz. Túl messzire mentem, vissza akarom vonni, amit írtam. Ez még csak nem is az én stílusom. Ám tagadhatatlanul izgalmas kissé másmilyennek lenni, lazán venni a dolgokat, flörtölni, merészebben fogalmazni, még ha csak egy este erejéig is. Mintha az a személy lennék, aki azt kívánja, bárcsak Justinnal lehetett volna annyi évvel ezelőtt. Akit Dave és Ava szeretett volna bennem látni.

Justin: *Határozottan. Úgy alakult az életed, ahogy akartad, Eden?*

Annyira meglep a kérdése, hogy az egész este visszafojtott sírás egy csapásra tör ki belőlem. Nem tudom, hogyan válaszoljak. Ám muszáj beszélnem valakivel, és talán azzal a legjobb, aki már nem ismer közelebbről, és akivel többé talán már nem is fogok kapcsolatba lépni. Nem is tűnik valódinak ez a beszélgetés, mintha a szavam a semmibe vesznének.

Eden: *Nem egészen. Nemrég váltam el.*

Justin: *Én szintén.*

A megkönnyebbülés és a szomorúság zavarba ejtő keveréke árad szét a lelkemben. Furcsa, hogy életünk során ugyanabba a helyzetbe kerültünk mindketten, holott senkinek sem kívánom, hogy átélje azt a megsemmisítő sokkot, amellyel minden reggel szembe-sülök, amikor felébredek, és újra meg újra tudatosan bennem, hogy a házasságom véget ért, és magamra maradtam. Néhányaknak talán üdítő, számomra azonban rémisztő a lehetőségek végtelen tárháza. Mindig lebegett előttem egy feladatlista: megszerezni az egyetemi diplomát, férjhez menni, otthont teremteni, megállapodni. A kiszámíthatóság megnyugtató, ahogy Dave is nyugalmat teremtett számomra azzal, hogy megbízható társ volt az élet zűrzavarában. Ha nem tudom, mi következik az életemben, olyan érzés, mintha ide-oda sodródnék.

Tényleg gőzöm sincs, hol is vágjak bele, vagy mivel folytassam, elvégre az éjszaka közepén, félig részegen üzenetek annak az alaknak, akibe bele voltam zúgva egyetemista koromban.

Justin: *Nehéz egyedül lenni, ugye?*

Váratlan, keserves kiáltás hagyja el a torkom. Justin tömören és pontosan lefestette, hogyan érzem magam. És nincs senki más, aki-

vel megoszthatnám a tapasztalataimat. Természetesen Jenna és Natalie mindenben támogat. Alighogy megüzentem nekik az egyetemről hazaérve, hogy Dave elhagyott, máris megjelentek az ajtómnál, enni- és innivalót hoztak magukkal, majd felajánlották, hogy ideköltöznek hozzám: bármire legyen is szükségem, csak szóljak, hogy átvészeljem a következő időszakot. Én azonban egyedül akartam maradni a nyomorommal és a csalódottsággal vegyes zavarommal, amiért a tökéletes élet, amelyet teremtettem, mégsem olyan tökéletes. Jenna magánpraxissal rendelkező gyermekorvos, boldog anya, aki egyedül neveli a tízéves fiát, Rydert. Natalie egy marketingcég belső könyvelője, három stramm fiú határozott, de gyengéd kezű anyja, a férje pedig rajongásig szereti. Csupán én voltam kudarcot, ami a szeretetet illeti. És nincs módszer, amely segítene, hogy előbbre jussak, mert azt sem tudom, most mik az elvárások velem szemben.

Eden: *Igen. Egyedül vagyok.*

Justin: *Nos, én máris nem érzem annyira magányosnak magam.*

Hevesen beszívom a levegőt. A megjegyzése zsigeri reakciót vált ki belőlem, feléleszti a bensőm azon részét, amely hónapok óta bénultan szunnyad. Ám tüstént felmerül bennem a kétely: vajon őszinte-e Justin, vagy továbbra is megrögzött szoknyapecér, ahogy Jenna állítja.

Megnézem az időt a telefonomon. Majdnem egy óra van. Noha a beszélgetésünk egyszerre mámorító, rendhagyó és édes-keserű – egészen más, mint a megszokott péntek esti programom, amely jószérével a felkínált Netflix-műsor bámulásából áll, ami után csendben elalszom a tévé előtt –, nem fog túllépni a szórakozás és a kacérkodással teli nosztalgizálás határán.

Eden: *Jobb, ha megyek, és lefekszem.*

Justin: *Egyedül?*

Nagyot nyelek.

Eden: *Igen.*

Nem fűzöm hozzá, hogy mint mindig.

Justin: *Szép álmokat, Eden! Boldog születésnapot!*

A mobilt becsúsztatom a párnám alá, hogy ne is válaszoljak. Magamra húzom az ágytakarót, hogy elaludjak a kanapén. Nem akarom szétpukkasztani ezt a boldogságbuborékot azzal, hogy felballagok az emeletre a túl nagygyá vált, kétszemélyes ágyamhoz, fogat mosok és belebújok a pizsamámba. Semmi mást nem akarok, csupán ízlelgetni a Justinnal folytatott beszélgetésemet. Kétlem, hogy ismét üzenünk majd egymásnak. Ennek ellenére mosoly ül ki az arcomra, és lehunyom a szemem.

Hosszú idő óta nem éreztem magam ennyire feltöltődve.